29/06/2019

Τιμώντας τον Απόστολο Παύλο στον Ιερό Βράχο του Αρείου Πάγου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Μεθέορτος Εσπερινός στον Ιερό Βράχο του Αρείου Πάγου τελέσθηκε σήμερα το απόγευμα σε ανάμνηση του κηρύγματος του Αποστόλου Παύλου. Στον Πανηγυρικό Εσπερινό χοροστάτησε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος, ενώ παρέστησαν συνοδικοί ιεράρχες και άλλοι αρχιερείς, ο Έξαρχος του Παναγίου Τάφου στην Αθήνα αρχιμανδρίτης Δαμιανός Πάνου, πολιτικοί, εκπρόσωποι των σωμάτων ασφαλείας, κλήρος και λαός, ενώ τελετάρχης ήταν ο πρωτοσύγκελος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών Θεοφιλ. Επίσκοπος Θεσπιών κ. Συμεών.

Στον εσπερινό έψαλε η χορωδία του Συνδέσμου Ιεροψαλτών Περιφερείας Αττικής, υπό την Διεύθυνση του Πρωτοψάλτη κ. Ηλία Ρεδιάδη – Τούμπα.

“Απόστολος Παύλος και Παρθενώνας”

Ο Ιεροκήρυκας της Αρχιεπισκοπής Αθηνών Αρχιμανδρίτης Γρηγόριος Παπαθωμάς, Καθηγητή Κανονικού Δικαίου του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών ανέπτυξε το θέμα της ομιλίας του με τίτλο: «Απόστολος Παύλος και Παρθενώνας. Η αντίδοση Ανάστασης και Αρμονίας στο επίπεδο της Οντολογίας».

Ο π. Γρηγόριος μίλησε για την προσφορά, αλλά και για τον λόγο του Αποστόλου Παύλου προς τους Αθηναίους, καθώς και για την απογοήτευση που αισθάνθηκε από την περιφρόνηση που δέχτηκε. Αναφέρθηκε στις επιστολές του Αποστόλου Παύλου προς τους Αθηναίους με τις οποίες αγκάλιαζε τον ευρύτερο Ελλαδικό χώρο.

«Μπορεί ο Απόστολος Παύλος να έφυγε τότε απογοητευμένος από ετούτον εδώ τον Βράχο της Ακρόπολης, αλλά η παρουσία όλων μας σήμερα εδώ, γύρω από αυτόν τον ίδιο Βράχο, στον οποίο στάθηκε ομιλών και ο ίδιος πριν από 2.000 χρόνια, φανερώνει ότι ο κόπος του και η αναστάσιμη μαρτυρία του δεν πήγαν χαμένα, για να επαληθεύεται έτσι ο λόγος του ποιητή μας Νικηφόρου Βρεττάκου, στο έργο του «Λειτουργία κάτω από την Ακρόπολη», όταν λέγει χαρακτηριστικά· «Ούτε η δάφνη “εμαράνθη” ούτε το “λάλον ύδωρ” απέσβετο»!... Σήμερα, λοιπόν, τιμούμε αυτόν τον άνθρωπο, τον Απόστολο, που κόμισε «την Ζωή» και περίσσεια ζωής σε ετούτον εδώ τον τόπο και σε ετούτον τον λαό, που τον ταλαιπωρούσε από καιρό το ψέμα της Δωδεκαθεΐας και τον ταλάνιζε η υπαρξιακή απάτη σε καθημερινό [οντολογικό] επίπεδο... Και χάρη στον ερχομό αυτού του Αποστόλου, που μάς πρόσφερε τελικά Ζωή και Ανάσταση, ζούμε..., υπάρχουμε..., και έχει η ζωή

μας οντολογικό νόημα και περιεχόμενο και αντίκρυσμα ζωής!... Γι' αυτό και τον τιμούμε διπλά εδώ σήμερα...» τόνισε ο π. Γρηγόριος, υπογραμμίζοντας σε άλλο σημείο τί ακριβώς πρότεινε και επέτυχε τελικά από τούτον εδώ τον Βράχο της Ακροπόλεως για την Ελλάδα, για την Ευρώπη και για ολάκερο τον κόσμο ο Απόστολος Παύλος.

«Είναι αλήθεια ότι, μόλις ο Παύλος έφθασε στην Αθήνα, στον Άρειο Πάγο, στο πρόσωπό του επισυνέβη μία πρώτη συνάντηση αυτού του «άλλου πολιτισμού», του Ελληνισμού, με τον Χριστιανισμό. Όντως, σε ετούτον εδώ τον Βράχο έγινε η επίσημη πρώτη συνάντηση Ελληνισμού και Χριστιανισμού!...

Ο Απόστολος Παύλος στάθηκε μπροστά σε έναν αφιερωματικό βωμό που έγραφε απλά, αλλά και αναζητητικά: «Αγνώστω Θεώ». Αυτόν τον Άγνωστο Θεό ο Απόστολος Παύλος [Τον] σάρκωσε με τον λόγο του ενώπιον των Αθηναίων και των Ελλήνων σε ετούτον εδώ τον Βράχο. Και σε ένα χρονικό τέλος αυτής της συνάντησης, οι Αθηναίοι και όλοι οι Έλληνες, όταν ταυτοποίησαν αυτόν τον Άγνωστο Θεό με τον Αναστημένο Χριστό, που κόμιζε ως μαρτυρία ο Απόστολος Παύλος στην πόλη μας, εγκατέλειψαν συλλήβδην όλους τους γνωστούς και εν τέλει ανύπαρκτους θεούς του Ενοθεϊστικού Δωδεκάθεου, και εγκολπώθηκαν αυτόν τον Αναστημένο Θεό, ο Οποίος έγινε διαμέσου των αιώνων η καρδιά του Ελληνικού Λαού και ο ανιστών δημεγέρτης σε οριακά γεγονότα της ιστορικής μας πορείας (σαν εκείνο το γνωστό και καθοριστικό για την ελευθερία μας· «Για του Χριστού την πίστη την αγία...» των απελευθερωτών προγόνων μας).

Τω όντι, ο «άγνωστος Θεός», τον Οποίο επαγγέλλεται ο Απ. Παύλος ενώπιον των Αθηναίων, φέρει στους κόλπους Του (και) κάποια οντολογικά ιδιώματα τρόπου ζωής, και μάλιστα συλλογικής κοινοτικής-κοινωνιακής ζωής. Όντας αυτός ο «Άγνωστος Θεός» Τριαδικός, δηλ. όχι ένας και μόνος Θεός απροσπέλαστος στην κορυφή της πυραμίδας, αλλά κοινωνία – κατά την φύση τους – Τριαδικών Προσώπων, (κάτι σαν ...«Τριαδικός Παρθενώνας»...), εκπέμπει και προς τα δημιουργήματά Του την ίδια δομική διάσταση οντολογικής κοινωνίας προσώπων, και σε προσωπικό επίπεδο και σε συλλογικό-κοινοτικό επίπεδο, αυτό που αποκλήθηκε στην συνέχεια από την Εκκλησία μας «συνοδικότητα»!... Αυτή η συνοδικότητα του Απ. Παύλου και της φασκιωμένης ακόμη στην εποχή του Εκκλησίας ήλθε και κούμπωσε/εμπόρπησε με την συλλογικότητα μετοχής και κοινωνίας, που εμφανίζουν οι δωρικές κολώνες στο μνημείο και το κτίσμα του Παρθενώνα» επεσήμανε ο π. Γρηγόριος και συμπλήρωσε ότι «Βρισκόμαστε, λοιπόν, και τοπικά και τροπικά μπροστά σε ένα σημείο κορυφαίας σημασίας, που αποκλήθηκε από τους ιστορικούς και τους θεολόγους παγκοσμίως ως «συνάντηση Χριστιανισμού και Ελληνισμού», η οποία (συνάντηση) θα μπορούσε να

χαρακτηρισθεί ως συνάντηση Συνοδικότητας και Παρθενώνα, Συνοδικότητας και Δημοκρατίας!... Αυτή ακριβώς η συνάντηση, που γιορτάζουμε σήμερα, γέννησε μία σύνθεση που διαπερνά σύνολη την προσωπική, την συλλογική, την κοινοτική-κοινωνιακή και την θεσμική ζωή του Ορθοδόξου κόσμου (Ορθοδόξου Εκκλησίας), ο οποίος παραμένει συντονισμένος και συνεπής με την διπλή αυτήν δισχιλιετή κληρονομιά που φθάνει αλώβητη μέχρι τις μέρες μας!... Η δομή του Παρθενώνα απηχεί αυτό που ζήσαμε και ζούμε διαχρονικά στην τροχιά του «Ελληνικού Πνεύματος», που έλεγε ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος, στην οργανική συνάντηση με την «Εκκλησιακή συνοδικότητα», την οποία έφερε μέχρις εδώ ο Απ. Παύλος, από όπου ενδεικτικά και επιγραμματικά ξεπήδησαν:

■ Ο Κοινοτισμός,

■ Η κοινωνία προσώπων,

■ Η κοινωνία των Τοπικών Εκκλησιών.

Μέσα σε αυτό το συνολικό κλίμα συνάντησης και οντολογικής πανηγύρεως, που, όπως και η λέξη ετυμολογικά δηλοί ότι το «παν αγείρεται», έχουμε σήμερα για παράδειγμα στους κόλπους μας:

■ έναν Εκκλησιακό Παρθενώνα κοινωνίας Εκκλησιών, την Ορθόδοξη Εκκλησία ανά την Οικουμένη, που απαρτίζεται από 14 Πατριαρχικές και Αυτοκέφαλες Εκκλησίες (325/431/451/691)-ως ενιαίο Συνοδικό σύστημα, κάτι σαν Συνοδικό Παρθενώνα

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης – Γιώργος Φερδής

Κάλυψη: Νίκος Χαριλάου